

Sygn. akt X C 3338/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. 12 września 2016 r. wniósł do Sądu Rejonowego w Olsztynie o zasądzenie od pozwanej P. S. kwoty 1. 617,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwana i (...) S.A. zawarli w dniu 15 lipca 2014 r. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną. Pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania płaty pożyczki, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wezwał bezskutecznie pozwaną do zapłaty należności.

Wobec powyższego, na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 11 grudnia 2015 r., powód nabył od (...) S. A. wierzytelność przysługującą względem pozwanej. Potwierdzeniem dokonania cesji jest m. in. wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji i wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu. Z kolei papierowy załącznik do umowy zawiera dane objęte ochroną.

Na wartość przedmiotu sporu w wysokości 1. 617,64 zł składa się kwota 1.276,50 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 341,14 zł.

Powód podał ponadto, że bezskutecznie wezwał pozwaną do zapłaty.

Pozwana P. S. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska na piśmie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 grudnia 2015 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji pomiędzy powodem (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. (Nabywca) a (...), spółką z siedzibą w L. w Anglii (Sprzedawca), której przysługują wierzytelności z umów udzielonych przez (...) S.A.

Przedmiotem umowy była sprzedaż na rzecz Nabywcy wierzytelności, przy czym cena wierzytelności miała być zapłacona w Dacie Zamknięcia Transakcji. Sprzedawca miał przekazać nabywcy Elektroniczną Tabelę Danych Wierzytelności. Przeniesienie wierzytelności miało nastąpić ze skutkiem wstecznym, pod warunkiem zapłaty Ceny Umownej. Dokumentacja w przedmiocie szczegółowych danych dłużników miała być odebrana na terenie Polski.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 11.12.2015 r. k. 10-21v., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 22)

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystawił w dniu 07 września 2016 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/626/4/ (...), w którym zawarł zapis, iż przysługuje mu wobec pozwanej wierzytelność w łącznej wysokości 1.617,64 zł, wynikająca z zawartej umowy pożyczki nr (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 07.09.2016 r. k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności przysługującej względem pozwanej wierzytelowi pierwotnemu.

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, przy czym wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi swe roszczenie z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 11 grudnia 2015 r., na podstawie, której miał nabyć od wierzyciela pierwotnego dochodzoną pozwem wierzytelność. Powód nie wykazał jednakże, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz konkretnej wierzytelności przysługującej względem pozwanej.

W ocenie Sądu wymieniona umowa cesji nie dowodzi nabycia wierzytelności przez powoda, ponieważ wierzytelność względem pozwanej nie została w niej wprost wymieniona, a powód nie udowodnił przejścia żadnej zindywidualizowanej wierzytelności na jego rzecz. Powód nie przedłożył bowiem Dokumentacji (szczegółowych danych na temat wierzytelności) bądź jej wersji elektronicznej na płycie CD - Elektronicznej Tabeli Danych Wierzytelności. Nie dowodzi natomiast nabycia tej wierzytelności W. z elektronicznego załącznika do umowy cesji jak na k. 22, podpisany przez profesjonalnego pełnomocnika powoda. Może on stanowić jedynie dowód tego, że dokument taki został sporządzony. W ocenie Sądu nie można na nim oprzeć stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, ponieważ stanowi on jednostronne oświadczenie woli strony żywotnie zainteresowanej wynikiem procesu.

Zasadności roszczenia nie wykazuje również wyciąg z ksiąg rachunkowych i ewidencji analitycznej powoda (k. 9). Wyciąg ten mając na względzie treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. P 1/2010 utracił charakter dokumentu urzędowego korzystającego z domniemania prawdziwości. Stanowi on jedynie dokument prywatny pochodzący od powoda i wyrażający jego stanowisko w sprawie. Ponownego podkreślenia wymaga natomiast, że powód jest stroną zainteresowaną wynikiem procesu. Nie może on zatem stanowić kluczowego dowodu na okoliczność nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej względem pozwanej, jak i wysokości oraz wymagalności tej wierzytelności.

Powód nie wykazał również skutecznego zawiadomienia strony pozwanej o ewentualnej cesji wierzytelności, ponieważ powód dołączył jedynie wydruk pisma sporządzonego przez firmę (...) S.A. jak na k. 23-23v. Powód nie dołączył również dowodu nadania bądź odbioru tego pisma.

Za dowód z dokumentu w sprawie nie może zostać uznana kserokopia (wydruk) dokumentu. Dokumenty, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, gdy ustawa wyraźnie na to pozwala. Brak natomiast przepisu pozwalającego na zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero bądź wydrukiem.

Wskazać należy, że w przypadku cesji wierzytelności, której powód nie wykazał z przyczyn jak wyżej, warunkiem otrzymania należności jest ponadto udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego istnienie i wysokość zobowiązania pierwotnego, a tym samym nie wykazał, aby wierzytelność będąca przedmiotem przelewu

przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Powód w żaden sposób nie wykazał, że umowa pożyczki o wskazanym przez niego numerze została w ogóle zawarta przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Nie wiadomo zatem do jakich danych pozwanej i jakiej umowy można odnieść przedłożony przez powoda i opisany wyżej W. z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 22).

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa, bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien, zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód był w sprawie reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego i winien on przejawiać chociaż minimum staranności w wykazaniu zasadności powództwa. Zdanie się powoda na niezaprzeczenie merytorycznie jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniało go od wykazania chociaż minimum okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obciążenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności”.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku.

Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Jerka